

ЗНАЙДУ МЕНЕ

ЗНАЙДИ МЕНЕ

роман, що торкається серця

© 2025 Тетяна Онишук. Всі права захищені законом.

Будь-яку частину цієї книги заборонено копіювати, відтворювати, зберігати в інформаційно-пошуковій системі або пересилати у будь-який спосіб: електронний, механічний, фотокопіюванням чи за допомогою інших засобів запису без явного письмового дозволу власника авторських прав.

Це видання стало можливим завдяки підтримці спільноти через [платформу соціального краудфандингу «Соціальна країна»](#) - інструменту, що об'єднує людей навколо суспільно важливих ідей.

За цим посиланням кожен охочий може долучитися до створення цієї книги: <https://welfare.green/findme>

Січнева темрява була обплутана морозяним мереживом, зітканим з першого снігу.

Маленьке містечко завмерло в якомусь сонному очікуванні, лише де-не-де мигали сиротливо ліхтарі. По одній з заметених ґрунтових доріг, не помічаючи нічого навколо, снував, неначе примара, темний силует. І лише придивившись в неймовірній темряві, можна було зрозуміти, що силует цей- жінка. Пишне темне волосся було розкидалось по обличчю, а руки були тісно притиснені до грудей. Пухкі, красиві губи щось шепотіли, однак цього шепоту не можна було зрозуміти. Куди вона йде- вона й сама не знала. Далі, якомога далі, далі від болю, від фальшу та дешевого, пафосного фарсу, котрий тривав вже не один рік.

Йти. Йти якомога далі. Якомога далі. Лише одне це феєрверками виникало в неї в голові. На обличчі була якась незрозуміла посмішка. Зміни. Зміни. Тепер все

буде інакше. Нове життя. Чиста сторінка. Дзвіночки співають. Біля димарів клубочиться дим. Скоро Різдво.

Нова радість стала,

Яка не бувала,

Над вертепом звізда ясна

На весь світ засіяла.

Нестерпно хотілося спати, однак треба було йти. Далі й далі, поки вистачає сил. Щоб ніхто її не знайшов. Треба заховатися. Заховатися від жорстокого світу. Вона— маленька піщинка на його величезному тлі. Вона безсила щось змінити. Треба лише підкорятися, лише заховатися від зла, від зради та брехні, яка, як виявилось, її оточувала скрізь. Яка спопеляла все навкруги, спалювала мости та несла за собою втрати. Яка непомітно, але вірно отруювала її життя, руйнувала його повільно, але впевнено, яка страшна хвороба руйнує людське тіло, як це робить рак. Зрада— це рак, який з'їдає людські душі. І вона захворіла. Захворіла на вже невиліковну стадію, при котрій нічого не можна зробити, при котрій кінець вже неминучий.

Зовсім вибившись із сил, жінка впала на коліна на один зі снігових заметів, зовсім не відчуючи холоду та морозу. Заплющила очі. В вухах чомусь звучав мамин голос, голос, котрий співав різдвяні коляди.

-Свята ніч настає,

Ясний блиск з неба б'є,

В людським тілі Божий Син

Прийшов нині в Віфлеєм

Щоб спасти цілий світ.

Співай. Співай ще, мамо. Співай, щоб забути про все. Щоб знову стати маленькою дівчинкою. Дівчинкою, яка ще вірить в дива, яка ще має довіру до людей. Засіяла Різдвяна зірка. Перша зірка, що сповіщала про народження Сина Божого. Зірка, яка несе всім надію на краще, яка дарує світ в їхні душі.

Закрила очі. Захотілося заснути. Заснути та забути геть усе. Так легше.

Спи, доню,спи.

А перша різдвяна зірка разом з віхолою збережуть твій сон. Спи.

Зникнення

Життя одного з найкращих юристів Києва Артема Володарського ще тільки вчора здавалося справжньою казкою, адже у нього було все, чого можна будь-кому лише побажати: власна досить велика фірма з надання юридичних послуг, одне з чинних місць в колегії адвокатів, авторитет серед колег, котрий він отримав, не дивлячись на свій досить молодий вік, близько сотні вдалих, виграних справ та вдячних клієнтів. Варто сказати, Артем ніколи не брався за діло, яке могло б бути зарання несправедливим або несло комусь шкоду. Він

завжди домагався максимально чесних рішень, а від його суджень та доводів були в захваті не лише клієнти, котрим з таким адвокатом був гарантований успіх, але й конкуренти, котрі дивилися на цього тридцятип'ятирічного стрункого брюнета з римським профілем та неймовірно глибоким та мудрим поглядом, з неприхованою повагою та навіть захватом. Однак, найголовніше – любляча родина, про яку він так мріяв: дружина Ольга, котру він кохав усім серцем та без якої вже не уявляв свого життя, маленька донечка Марічка, світлий вогник, котра просто обожнювала свого татка, турботлива та неймовірно мудра мама, яка завжди була поряд, яка виростила його сама, адже батько Артема загинув за три місяці до його народження, яка вклала в його свідомість найголовніші істини, через що він зовсім не виріс так званим маминим мазунчиком, а знав, що таке треба і що по житті необхідно вміти пробиватися. Він сам, без будь-який родинних зв'язків, простий хлопець з маленького селища із Західної України, поступив на державну форму навчання в Київський Національний Університет імені Шевченка, на юридичний факультет, став старостою всього потоку, отримав червоний диплом та досить скоро після закінчення університету почав адвокатську практику, зарекомендувавши себе чудовим спеціалістом. Заглибившись в роботу, цей стрункий та досить красивий юнак не зразу задумувався про створення родини, вирішивши спочатку побудувати кар'єру та мати тверду землю під ногами. Мама не раз натякала йому на те, що хотіла б вже попестити онуків, однак, юнак з цього приводу лише віджартовувався, поки в один з днів, просто йдучи з роботи додому, в парку він не побачив її. Найкрасивішу дівчинку на світі, казкову фею, від котрої не міг відвести погляду з першого ж моменту, коли побачив. Пишні каштанові кучері спадали на тонкі плечі, красиві зелені очі не відривалися від читання, а вітер грався подолом яскравого плаття. Дівчина сиділа в парку, заглибившись в читання книги, як раптом хлопчина, котрий походив повз, швидко підбіг та схопив сумку дівчини, кинувшись геть.

-Гей! Стій! Стій! Допоможіть! Хто-небудь допоможіть!- відчайдушно кричала дівчина і, почувши це, Артем миттю кинувся доганяти мерзотника. Поваливши його на землю, він скрутив злодюзі руки, миттю перекинувши сумочку її переляканій власниці.

-Ще раз побачу за чимось подібним, повідриваю руки!- прошипів Артем крадію.- Ой, а ось і любі друзі! Як вчасно!- досить іронічно проспівав молодий чоловік, коли повз них проїхало міліцейське авто. Дівчина відчайдушно замахала руками, закликаючи сторожів порядку до них, злодій лише драматично стогнав, закривши очі.

Коли молоді люди досить скоро передали зловмисника в руки поліції, Артем впіймав на собі майже благоговійний погляд своєї нової знайомої, котра, притискаючи до грудей свою сумку та книгу, не зводила зі свого рятівника очей.

-Дякую Вам!- ледве видушила Ольга з себе, перемагаючи несміливість, котра миттю опанувала нею.

-Пусте!- посміхнувся їй у відповідь Артем.- Головне, скажіть— Ви як? Все гаразд?- турботливо запитав він у дівчини і, побачивши, що вона вся тремтить, накинув їй на плечі свою куртку.

-Так... Дякую..- знову пробурмотіла дівчина і, нарешті, підняла на свого рятівника очі, які ще й досі, по-дитячому, були наповнені страхом.

-Ну-ну...- посміхнувся Артем, заспокоюючи дівчину, ніби маленьку дитинку, і навіть по-дружньому легенько обняв її. Вона притулилась до його плечей, до плечей зовсім незнайомої їй людини та відчула неймовірний спокій та захищеність, котрі не відчувала досі. Вона ще не знала його імені, але вже тоді десь в глибині душі відчула— це доля, її доля.

-А ми навіть не встигли познайомитися. Дозвольте відрекомендуватися— я Артем!- посміхнувся молодий чоловік, а в його завжди трохи сумних та задумливих очах затанцювали якісь іскорки.

-А я Ольга. Оля.- не дуже зрозуміло пробурмотіла дівчина, котра ще не зовсім відійшла від шоку.

-Дуже приємно! Ось і познайомилися!- з обличчя Артема не сходила посмішка.- Так вже краще!

-Дякую Вам...- вкотре повторила дівчина і теж посміхнулася.

....З того часу все і почалося. Артем і Ольга стали зустрічатися. Ні, спочатку це була аж зовсім не романтика, це була просто щира дружба, побудована на підтримці, довірі та взаєморозумінні. Вони не думали про плин часу, не обмінювалися щосекунди солодкими компліментами, вони просто гуляли вуличками та пили гарячий глінтвейн. Між ними не було того пристрасного вогню, може, тому, що на той час вже обом було за двадцять і юнацький запал лишився в минулому— тепер молодим людям обом хотілося простих, щирих людських відносин, просто мати поряд з собою близьку людину, котра завжди буде з тобою, підтримає у будь-яку хвилину та ніколи не зрадить. Так Артем витягував Олю з затишної хандри, коли перший рукопис дівчини, над котрим вона так старалася і в який вклала стільки сил та енергії, не прийняли в редакції, саме він вмовив її вдруге спробувати подати документи на медичний факультет (варто сказати, що Ольга досить гармонійно поєднувала захоплення медициною та літературою— такі настільки, можна сказати, зовсім різні галузі),а потім Оля підтримувала Артема в найскрутнішу хвилину, коли захворіла його мама Олена Михайлівна. Хлопцеві доводилося працювати понаднормово, щоб забезпечувати родину і Оля сама запропонувала взяти на себе турботу про маму коханого.

-Доню, золота в тебе душа...- зі сльозами на очах говорила літня жінка, коли Оля турботливо виміряла тиск майбутній свекрусі (тоді вже було зрозуміло, що справа йде до весілля).- Пощастило моєму Артемчику з такою дівчиною. Зараз таких рідко зустрінеш, всі лише за грошима та багатством бігають. А де ж в нас багатство? Живемо, як усі— небагато, але й не скаржимося, хоча й хотілося б краще...

-Та хіба ж у грошах щастя?- якось сумно посміхалася Ольга, поправляючи плед на колінах у літньої жінки, котра повним ніжністю поглядом дивилася на неї.- Щастя в іншому– в тому, що всі твої рідні та кохані люди поряд, що всі здорові. А інше купимо, полагодимо і заробимо. Мене ж батьки теж ростили не в розкошах. Моя мама працювала вчителькою, а тато інженером на заводі. Жили, як усі, мали все необхідне, я ніколи не знала ні в чому нужди, але й зірок з неба теж не хапали...

-Працювали?- перепитала жінка, пильно дивлячись на дівчину.- Зараз вже на пенсії?

Оля стиснула зуби, а по її щічці потекла сльоза.

-Три роки назад батьки напередодні Різдва їхали до рідних в гості. Була слизька дорога і... Автомобіль скинуло з дороги. Прямо під вантажівку. Тато загинув на місці, а мама... Вона пережила тата всього на декілька місяців. Не змогла без нього. В неї була серйозна травма хребта і потребувалася серйозна та дорога операція. Я мала надію, що ми впораємося, однак... Слабке серце і... Тепер вони там разом.

-Господи... Дитино моя...- схлипнула і Олена Михайлівна, ніжно, по-материнськи приклавши руку до щоки дівчини та витираючи їй сльози.

-Я знаю, що вони дивляться на мене звідти, з небес.- світло посміхнулася Оля крізь сльози.

-І гордяться тобою, я впевнена. Ти чудова, дівчинко моя. Добра, красива, розумна. В тебе дуже велике серце. Ти знаєш...- жінка подивилася на дівчину зі щирою материнською ніжністю.- Я все життя мріяла про доню. Так, в мене є чудовий син, Артемчик, сенс мого життя, однак... Я ще хотіла і дівчинку. Принцесу. Маленьку принцесу. Щоб заплітати їй косички, розповідати казки, а потім говорити щиро про все на світі. І зараз, дивлячись на тебе, я розумію, що моя мрія здійснилася і Всевишній подарував мені доню. Тебе, доню.- Олена Михайлівна приклала побиту працею та зморшками долоню до щоки Ольги, а дівчина непомітно цю долоню поцілувала.

-Дякую Вам, мамо.- одними лише губами прошепотіла дівчина.

...Весілля закохані справили невелике, запросивши лише найближчих родичів та друзів, і скромно відсвяткувала цю подію в невеличкій квартирі Артема. Хоч юнак і бажав подарувати коханій справжню весільну церемонію– з каблучками, діамантами, весільним вальсом та пишною сукнею.

-Все це в нас обов'язково буде, я присягаюся тобі...- ніжно шепотів він на вухо коханій, коли вони рухалися в такт музиці посеред вузьенької вітальні. - Я зроблю для тебе все. Все, що ти тільки забажаєш. Все....

-А мені й нічого цього не треба. Просто будь поряд завжди. Завжди.- почулася тиха відповідь Олі, а в її очах застигли сльози щастя...

Історія їхнього кохання справді була схожа на казку. Артем і Оля щиро кохали один одного та цінували кожную мить, проведену разом. Вони були не з тих, хто

бігас за красивими подарунками, словами, хто ревнує та слідкує один за одним. Вони просто насолоджувалися кожною миттю, вони допомагали один одному та підтримували в усіх починаннях. Можливо, саме завдяки підтримці дружини Артем зміг піднятися по кар'єрних сходинках від простого юриста до одного з верховних членів юридичної колегії країни. Безліч вдало виграних справ несли за собою не лише чудовий авторитет і визнання, але й хороші грошові винагороди, чого успішний юрист ніколи й не приховував, адже гроші були чесно заробленими, а за ті справи, які зарання несли комусь шкоду, Артем Андрійович не брався принципово і йому інколи навіть відкрито погрожували. Здавалося— настільки чесних людей просто не буває на світі і Ольга не раз дякувала Богові за те, що Він подарував їй саме такого чоловіка— уважного, люблячого, котрий для родини ладен на все.

Для повного щастя подружжю не вистачало лише малюка. Оля часто переживала з цього приводу, нерідко плакала вночі, коли чоловік не чув і дуже хвилювалася, що довгий час не може подарувати чоловікові їхнє спільне продовження та нагородити його щастям батьківства. Молода жінка навіть почала боятися того, що чоловік може покинути її, якщо вона не зможе завагітніти. Вона довго ховала свої страхи в собі, щонеділі відвідувала храм, де палко молилася про те, щоб Господь подарував їм з Артемом малюка. Наважившись розповісти про свої страхи лише свекрусі, котра стала для неї практично рідною матір'ю, Олена отримала колосальну підтримку та розуміння.

-Все у вас буде добре, дитинко!- погладжувала Олена Михайлівна дівчину по голівці, немов маленьку дівчинку.- Все в руках Господніх. Треба лише палко молитися Йому, аби він подарував вам малюка.

-Я молюся! Всією душею молюся! Щовечора та щоранку читаю молитви, котрі мені якось дав один священик, однак... Поки що, нічого не відбувається.

-Усьому свій час, дитино моя!- посміхнулася мудра жінка.- Головне— не втрачати надію! Вірити, що б не сталося, вірити, розумієш?

Ольга лише ствердно кивнула головою. І справді— віра таки створила дива. Через півтора роки, напередодні Великодня світ почув перший крик Марійки— крихітного янголяти, довгоочікуваного подарунка долі. Дівчинка була справжнісіньким дивом та подарунком для своїх батьків— пшеничні кучері (цим дівчинка пішла в бабусю Олену), кирпатий носик, веселі оченята, в яких завжди стридали бісики та життєрадісний, непосидючий характер. Маленька принцеса була улюбленицею родини, друзів та всього оточення родини Володарських. З них брали приклад, ними захоплювалися і тихо заздрили.

...І хто б міг подумати, що саме цю родину спіткаю така біда— настільки дивна та раптова. Прошло вже три дні з дня зникнення дружини, а глава родини Артем Володарський досі не міг прийти до тями. Лишивши дітей на опіку няні та мами, він активно обдзвонював всі можливі місця, знайомих, де могла б знаходитися його дружина. І справді— таке зникнення було більш, ніж дивним, адже навіть місяця не минуло з того часу, коли на світ з'явився маленький Павлик — довгоочікуваний синочок, котрий став для родини ще одним

подарунком долі. Ольга завжди була просто чудовою мамою— ніжною та турботливою— і ніхто не міг навіть припустити, що могло стати причиною того, що жінка могла просто так покинути своїх малюків і, нікому не сказавши, зникнути та вимкнути телефон.

-Ви продивилися, прочесали всі місця?- похмуро прохрипів господар будинку, не підіймаючи погляду на охорону та детектива, якого теж залучив до пошуків дружини. За ці декілька днів завжди зібраний юрист, господар життя, здається, постарів років на десять, на скронях вже чіткіше виднілася передчасна сивина, а тремтячою рукою він стискав склянку з віскі.

-Саме так.- впевненим голосом сказав детектив- ще зовсім не старий, підтягнутий чоловік років п'ятдесяти, котрий зовсім не виглядав на свій вік, однак, за його плечима були вже десятки, а то й сотні вдало розкритих справ. Поправивши окуляри, він поклав на сіл господаря будинку мапу та розгорнув її.- Ми прочесали усю місцевість навколо котеджного селища та перевірили аеропорти та вокзали. Ніхто не брав квитків на ім'я Ольги Володарської. Телефон вимкнений та не вистежується в зоні радіопрослухованості.

-Все одно, не припиняйте пошуків. Ми повинні її знайти.- ніби сам до себе, а не до співрозмовника, відповів Артем, дивлячись в одну точку. Він чув все, що йому говорили, але візуально не міг взагалі сприймати ніякої інформації. Чоловікові здавалося, ніби він знаходиться у якомусь невідомому вакуумі, без повітря, звуків, голосів. Детектив лише розуміючи кивнув головою та, короткослівно попрощавшись, покинув кабінет. Артем відкинувся на спинку стільця, закривши очі та намагаючись зрозуміти, що ж саме сталося. Вони з Олею жили щасливою родиною, душа в душу, майже не сварилися, не враховуючи усілякі побутові непорозуміння, а тут... Один з детективів, що допомагав чоловікові в пошуках і який, до речі мав непогані знання психології, припускав, що причиною могла бути післяпологова депресія, однак, Артем не хотів думати про це. Він взагалі не хотів вірити в те, що дружина сама могла так вчинити з ним та дітьми, особливо з маленьким Павлусем, котрому зараз настільки потрібна материнська ласка. Оля завжди була привітною, усміхненою жінкою з відкритою душею, завжди була готова допомогти кожному— не тільки добрим словом, але й ділом. А про те, як вона любила дітей і якою була турботливою мамою— годі й говорити. Чоловік шумно видихнув та, відкинувшись на кріслі, закрив очі, намагаючись відтворити в уяві образ дружини. Вона була і є для нього всім— повітрям, натхненням, сенсом рухатися кудись далі. Нікого він не кохав так палко, як кохає її і впевнений, що ні одна жінка не зробила б його настільки щасливим. З нею він від чував себе впевненим в собі, здатним на будь-які подвиги і ось зараз... У адвоката Володарського ніби висмикнули землю з-під ніг. Він не знав, що йому робити далі, однак, в одному був впевнений точно— здаватися він не має права. Не має права заради дружини та заради дітей, для котрих він зараз єдина опора, а вони для нього— світло у маленькому віконці. Вони всі зараз повинні триматися разом так, як ніколи раніше.

Залишивши всі свої справи та відклавши папери, чоловік повільно встав з крісла та попрямував до дитячих кімнат, котрі знаходилися нагорі, поруч зі спальнею батьків. Важкими кроками зайшовши спочатку в кімнату синопка, він побачив що малюк плаче на руках у няні Надії Зіновіївни. Ця щира, добра жінка була не просто нянькою в домі Володарських, вона була практично членом родини, вже невід'ємною її частиною. Вона практично з пелюшок вигохала старшу донечку подружжя Марійку, а тепер всю себе віддавала ще й крихітному Павлику.

-Ніяк не можу заспокоїти!- поскаржилася літня жінка, ніжно притискаючи до грудей маля.- Плаче й плаче, до мами хоче... А тут таке...

Артем нічого не відповів згорьованій, як і він сам, жінці, котра любила Олю, немов рідну доньку, котрої в неї ніколи не було— чоловік Надії Зіновіївни помер рано, дітей у них не було і потім жінка більше заміж не вийшла. Тому і присвятила все своє життя чужим дітям, ставлячись до них як до рідних. Літня жінка передала Володарському на руки малюка і, відчувши тепло, яке випромінювало крихітне тільце, чоловік трохи заспокоївся. Неймовірна аура, кровний зв'язок між батьком та сином створив диво і малюк теж майже зразу притих, лише крапельки слізок залишалися на маленькому личку, а погляд у хлопчика був настільки дорослим, що від нього ставало не по собі.

-Все в нас буде добре, мій маленький, все в нас буде добре...-примовляв чоловік, колихаючи малюка, а Павлик тихенько засинав від голосу татка.

-Ось так краще, бо ми дві години ніяк не могла його заспокоїти.- бідкалася няня, коли вони разом з Артемом вклали малюка в ліжечко.-З ним Марічка була увесь час, тоді він хоча б трішки втихав. Хороша вона в нас дівчинка, добра дуже.- по щоці літньої жінки знову вкотре за ці дні потекла сльоза.- Знаєте, вона теж дуже важко відсутність мами переживає, однак, намагається триматися. Турбується про братика, немов доросла і погляд в неї такий став... Не дитячий.

-Я зараз до неї зайду.- глухо відповів Артем, відчуваючи укол совісті за те, що зовсім забув про донечку, заглибившись у своїх власні переживання. Він завжди був в турботах і дівчинкою займалися мама, бабуса й няня, а потім з'явився син і головна увага була прикута до нього, однак, ревностів зі сторони Марічки зовсім не було, хоч батьки і дуже цього боялися. Марійка з задоволенням допомагала в турботах про малюка, навіть заколисувала його своїми пісеньками, а сам малюк просто обожнював слухати мелодійний голосок сестрички. До Марійки з моменту народження Павлуся відносилися не просто, як до старшої, а немов до дорослої, що їй дуже подобалося, однак, зараз Артем розумів, наскільки сильно необхідні турбота та тепло дівчинці, адже, не дивлячись на те, що вона була розумною та розвиненою не за роками, вона все ж залишалася маленькою дівчинкою, котрій теж потрібна любов та ласка, потрібне розуміння того, що вона не одна, що її люблять.

Коли чоловік зайшов до кімнати донечки, дівчинка тихо сиділа на ліжку та щось тримала в руках. Численні ляльки та іграшки зараз сиділи без роботи, тихо причаївшись і ніби теж переживаючи горе своєї маленької господині. Колишня казка, котра зазвичай панувала в кімнаті Марійки, зараз затихла, завмерла,

зникла, а на зміну їй прийшла якась важка, незвична тиша, котрої не повинно бути в дитячій кімнаті. Казковий світ в одну мить завмер, замерз, немов від поцілунку Снігової Королеви, котра забрала колись у Герди Кая, а зараз забрала у маленької Марійки матусю...

Не кажучи ні слова, Артем тихенько підійшов до ліжечка дівчинки та присів поряд з нею, а потім провів рукою по білявих косичках. Так дивно— цим завжди всі захоплювалися та дивувалися— у тата і мами колір волосся був темним, немов зимова ніч, а маленька Марічка родилася білявою— в бабусю, на котру була схожа, немов дві краплі води. Маленька принцеса була для своєї родини справжнім світлим янголям-охоронцем, в домі завжди дзвіночком лунав її сміх, і ось тепер він стих. В будинку стало неймовірно тихо і від цієї тиші було аж моторошно.

-Мені страшно.- щиро сказала дівчинка, відчувши ласкавий дотик татових рук та міцно притиснулася до нього, а потім подивилася на Артема повним надії та довіри поглядом, від якого всередині в чоловіка усе перевернулося.

-Не бійся, маленька моя, я з тобою...- прошепотів чоловік, затиснувши крихітну ручку в своїй.

-Тату, а мама повернеться, правда?- пильно подивилася на тата дівчинка. Вона чула усі розмови дорослих і все прекрасно розуміла. Розуміла, що сталося щось страшне, розуміла, що мама насправді не поїхала по справах, розуміла, чому тато сварився з дядечком, який приходив вчора і чому плакала няня, хоча й намагалася приховати від дівчинки свої сльози.

-Звичайно, повернеться, моє сонечко, звичайно...- прошепотів Артем, цілуючи таке ніжне і рідне личко.

-Тату, мені дуже страшно. Мені сьогодні наснилася Снігова Королева. Вона сміялася і мені від цього сміху було дуже моторошно. Ще вона сказала, що забрала мою маму до себе. Це правда?- голос дівчинки тремтів, а у Артема всередині все перевернулося. Чути таке з вуст п'ятирічної дитини було важко.

-Що ти, що ти, моя маленька?! Ніхто нікого не забрав! Мама повернеться і все в нас буде добре!- примовляв чоловік, цілуючи доччині заплакані оченята.

-Коли ми з мамою їздили в магазин, я погано поводитися.- говорила дівчинка, дивлячись кудись убік.-Я дуже хотіла, щоб мама мені купила ляльку і нове плаття, а в неї не було часу. Мама сказала, що я себе погано поведжу і вона мною розчарована, а я сказала, що вона погана мама. Це побачила Снігова Королева і, напевно, подумала, що це справді так. Але ж це неправда.- тоді Марічка перевела на тата повний відчаю погляд.- Я ж так не думаю. Я знаю, що моя матуся сама добра и найкраща на усьому білому світі.- відчайдушно торохкотіла дівчинка, час від часу переводячи подих і пильно дивлячись на татка, а Артем лише цілував ці заплакані щічки та намагався заспокоїти дівчинку.

-Звичайно не так, моє сонечко... Звичайно...- шепотів він, намагаючись приховати тремтіння в голосі.

-А якщо я буду гарно поводитися, слухати тебе, бабусю та няню, то Снігова Королева побачить, що я люблю матусю і поверне її, правда?

Артем пильно подивився на доньку, потім рвучко повернув її до себе та взяв у свої долоні її маленькі рученята.

-Сонечко, ти ж в мене вже доросла, а це означає, що ми з тобою можемо говорити нарівні, чи не так?- запитав він, а Марічка ствердно кивнула.- Наша мама і справді зараз дуже далеко і їй потрібна наша допомога.- він намагався бути максимально чесним і говорив з донькою щиро.- Зі своєї сторони, я зроблю все, що залежить від мене, але мені буде потрібна твоя допомога.

-Чим я можу допомогти?- різко запитала дівчинка, а з її тону було зрозуміло, що заради мами вона була ладна зробити все, що від неї залежить.

-Ти можеш допомогти багато чим! По-перше, бути сильною, не плакати і нічого не боятися. Я з тобою і я завжди тебе захищатиму.

-Завжди-завжди-презавжди?- широко розплющила оченята Марічка. Артем сумно посміхнувся і знову поцілував дівчинку.

-Завжди...- прошепотів від, ніжно тримаючи донину долоньку у своїй.

-Я люблю тебе, татку...- прошепотіла Марійка і тихенько заснула, скрутившись клубочком у татка на руках, немов кошеня, відчуваючи безпеку та захищеність.

* * *

Колишній голова спілки колегії адвокатів Аркадій Нестеров був не з тих людей, що так просто відступають від своєї мети і здаються. З дитинства знаючи правила дитбудинківських джунглів, куди він потрапив через позбавлення матері-п'янички батьківських прав, він твердо знав- в житті треба не просто мати мету, а йти до неї напролом, не зважаючи ні на що та не тішачи себе примарними ідеалами. І навіть коли багатий татусь, який був про синочка нісном, ні духом, забрав його до себе, давши хорошу освіту та просунувши в адвокатську колегію, Аркадій не збирався здаватися та насолоджуватися тим, що у нього вже є. Світ- це джунглі, а люди в ньому- жорстокі, дикі звірі- саме так перефразував для себе вислів відомого англійського драматурга чоловік і й далі ставив перед собою цілі та йшов до них, нещадно змітаючи на своїй дорозі недолугих конкурентиків- ідеалістів. Беручись за гучні та досить брудні справи чиновників-гвалтівників та процеси розірвання шлюбів, котрі ніколи не програвав та завжди доводив справу до кондиції, яка потрібна саме його клієнту, Аркадій не замислювався про те, чи справді його рішення справедливі. Бо на його думку, замовляє музику той, хто платить, тобто, клієнт завжди правий. А те, чи вчинено рішення по простій людській справедливості, йому було начхати. Про справедливість нехай думають такі дурники, як благородний лицар правди Володарський. Цей чортів вискокча, який з'явився нізвідки і декількома гучними справами відразу ж перехопив лаври визнання собі, сплутав йому, великому та жахливому Нестерову, котрий в

юриспруденції вже не одну собаку з'їв, всі карти, а буквально минулого тижня на слуханнях, де вони виступали опонентами один одного, і взагалі виставив його повним ідіотом.

-Не знаю, яким чином йому вдалося виграти цю справу, але те, що він принизив мене, не зійде йому з рук!- говорив зі злістю чоловік, сидячи в своєму просторому кріслі-троні біля каміну та тримаючи однією рукою чарку з дорогим, колекційним коньяком, а другою погладжував густу шерсть вірного Цербера. Величезний собацюра-боксер лише зрідка вискалював зуби та задоволено гарчав, слухаючи монотонний, не без ядовитих ноток голос свого господаря.- Не знаю, як цьому щасливчику завжди вдається бути в самому центрі подій та виходити з них завжди переможцем. Якщо чесно, бісять мене такі вискочки-везунчики.

-Не такий вже він й везунчик.- з другого крісла почувся іронічний дівочий голос, а молода вишукана брюнетка з пухкими вустами та ідеальним макіяжем граціозно нахилилася до столика та наново наповнила келихи золотавим напоєм, котрий лився по краях пузатого келиха золотистим елеєм.

-Це ти про що?- здивовано запитав Нестеров в той час, коли брюнетка взяла у вишукану ручку з шикарним, червоним манікюром келих і простягнула його співрозмовнику. Почувши щось нове та сенсаційне про конкурента, його рука повисла на півдорозі.

-Не повірю ніколи, що мій всюдисущий любий братик не в курсі таких подій!- брюнетка іронічно зробила декілька ковтків дорогого напою та взяла до рук упаковку тоненьких цигарок та, діставши одну з них, піднесла до вишуканого, ідеально білозубого ротика. Рубіновою плямкою в напівтемряві спалахнув вогонь у запальничці і Лілея (а саме так звали цю ще досить молоду жінку) граціозно випустила декілька ідеальних за формою кілець.

-Так-так-так, і що я встиг пропустити?- миттю підібрався чоловік, пильно подивившись на молодшу сестричку. Вона ж досить театральню витримала паузу, спеціально для того, щоб випробувати терпіння брата та протяжно затигнулася цигаркою.- Можна конкретніше?

-Конкретніше— так конкретніше. Я бачу, ти не в курсі того, що сталося в родині твого запеклого колеги!- хижа посмішка з'явилася на обличчі Лілеї.- Як то кажуть, навіть в таких ідеальних родинях є свої скелети у шафі!

-Чорт забирай, ти так і будеш говорити загадками, чи, може, перейдеш на конкретику?- вже не стримався Аркадій, а Лілея лишень іронічно посміхнулася.

-Коли я це почула, то була в шоці, якщо чесно і спершу подумала, що до цього руку міг докласти ти, однак, бачу, що ти сам не в курсі всієї справи.

-Ти знущаєшся, так?- нервово засміявся Аркадій.

-Зовсім ні, братику. Просто я веду до того, що тобі абсолютно нічого заздрити Володарському! Від цього зануди навіть дружина втекла, уявляєш?- по-світськи здивована насмішка вирвалася з вуст брюнетки.

-Як це– втекла? Покинула із коханцем?- отетеріло запитав Нестеров, а його сестра засміялася ще сильніше.

-Ну, на такі дурні плітки я б аж ніяк не звернула уваги! Кажуть, вона того... - покрутила дівчина пальцем біля скроні.- З глузду з'їхала. Покинула дочку та грудне немовля і подалася в невідомому напрямку, вимкнувши телефон, в пошуках пригод!

На деякий час Аркадій втратив дар мови.

-Ого...- тільки й зміг сказати він.

-Саме так! І тому зараз, коли він такий найбільш вразливий, ти можеш зловити момент та прибрати до рук його лаври, якщо, звичайно, прикладеш до цього максимум зусиль! Хоча, знаючи тебе, думаю, що мотивація тобі не потрібна. Просто скажу– не втрачай момент, це саме те!- задоволено відкинулася на спинку стільця Лілея, а Аркадій про щось надовго задумався.

-І звідки ж ти про це дізналася?- нарешті встиг запитати він.

-По-перше, як я вже сказала, про це говорить весь бомонд, а, по-друге, я все ж таки, його потенційна протеже.- повела брівками дівчина та зробила ковток віскі.- Якщо ти не забув, братику, то частина нашого пробного плану вдалася і більш ніж, тому я вже не тільки можу почерпувати інформацію безпосередньо з пліток, але й маю доступ до самого тіла, вірніше, до діяльності Володарського. Я ж тепер таки проходжу ніби то виробничу ніби то практику в ніби то університеті!- і театральним жестом дівчина поклала на столик перед братом теку з паперами.

-Це що?- ошаліло запитав Нестеров.

-Як що? Наш ключик до фінального ривка готовий!-театральню по складах сказала вона.- Поки ти ловив гав та лише кричав про те, як ти ненавидиш вискокчу Володарського, я встигла не тільки відкрити нам доступ до баз даних конкурента, але й зробити для цього настільки правдиву нірочку, що до цього не підкопається ніхто!- з солодкими нотками першої перемоги на благо спільної справи говорила юна комбінаторка, коли її брат переглядав папери.

-Багірочко, ти в мене просто геній!- назвав Нестеров сестру старим дитячим прізвиськом, яке з юних років якнайточніше характеризувало Лілею, а вона лише самовдоволено затигнулася цигаркою. - Адвокатсько-юридична практика в конторі Володарського! Це ж...

-Саме так! Доступ до всіх справ та документації. Я буду хорошою та старанною дівчинкою і мені відкриють доступ до найвіддаленіших і найсекретніших куточків, а ми вже з тобою знайдемо, як ними скористатися!

-Моя сестра– геній!- підняв свій келих та з неприхованим захопленням сказав Нестеров, не зводячи захопленого погляду з сестри.

-Ну, я не чарівник.. Вірніше, не юрист... Я лишень вчуся...- сором'язливо (хоча, це не було в рисі її характеру) опустила оченята Лілея та на її обличчі засяяла хижо-переможна (хоча, поки що не до кінця) посмішка.

-Ти знаєш, сестричко, дивлюся я на тебе й сам не знаю, чого від тебе ще можна чекати!- не вгавав Аркадій.- Мені іноді навіть здається, що ти знаєш значно більше, ніж я можу собі уявити!

-Все у цьому світі можливо, мій братику, все можливо...-багатозначно-філософським тоном відповіла Лілея та загадково посміхнулася. Поки що братові не варто знати про всі її плани та задуми— дівчина не любила відкривати усі карти зарання.- Однак, я знаю одне— якщо все вийде так, як я продумала, то ми будемо в повному шоколаді, навіть не сумнівайся! За нас!- підняла вона келих і вони з братом зробили декілька ковтків благородного напою, котрий дарував ще більше впевненості у спільній перемозі...

Кінець ознайомлювального фрагменту

Це видання стало можливим завдяки підтримці спільноти через [платформу соціального краудфандингу «Соціальна країна»](#) - інструменту, що об'єднує людей навколо суспільно важливих ідей.

За цим посиланням кожен охочий може долучитися до створення цієї книги: <https://welfare.green/findme>